

Piispa H. David Burton
johtava piispa

Huoltotyö – pyhittävää työtä

Työ, jota teemme, kun huolehdimme toisistamme ja olemme ystävällisiä köyhille, on pyhittävää työtä, Isän käskyn mukaista työtä.

Hyvää huomenta, veljet ja sisaret. Vuonna 1897 nuori David O. McKay seiso i eräällä ovella lentolehtinen kädessään. Hän oli lähetyssaarnaajana Stirlingissä Skotlannissa ja oli ollut samassa tilanteessa monta kertaa aiemmin. Mutta sinä päivänä oven avasi hyvin riutuneen näköinen nainen. Nainen oli kehnosti pukeutunut, hänen poskensa olivat kuopalla ja hiuksensa kampaamatta.

Nainen otti lentolehtisen, jota vanhin McKay hänelle tarjosi, ja sanoi kuusi sanaa, joita tämä ei sittemmin koskaan unohtanut: ”Saanko minä tällä ostettua yhtään leipää?”

Tämä kohtaaminen jätti pysyvän vaikutuksen nuoreen lähetyssaarnaajaan. Myöhemmin hän kirjoitti: ”Siitä hetkestä ymmärsin syvällisemmin, että Kristuksen kirkon pitäisi olla ja se on kiinnostunut ihmisen ajallisesta pelastuksesta. Kävelin pois ovelta tuntien, että tuo [nainen] – – katkeruutta [sydämessään] ihmisiä ja Jumalaa kohtaan ei kyennyt mitenkään ottamaan vastaan evankeliumin sanomaa. [Hän] tarvitsi ajallista apua, eikä Stirlingissä ollut mitään organisaatiota, sikäli kuin sain selville, joka voisi antaa sitä [hänelle].”¹

Muutama vuosikymmen myöhemmin maailma huokaili suuren lamakauden taakan alla. Juuri tuolloin, 6. huhtikuuta 1936, presidentti Heber J. Grant ja hänen neuvonantajansa J. Reuben Clark ja David O. McKay ilmoittivat ohjelmasta, joka tultiin myöhemmin tuntemaan kirkon huoltotyöohjelmaksi. Mielenkiintoista kyllä, kaksi viikkoa myöhemmin vanhin Melvin J. Ballard nimitettiin sen ensimmäiseksi puheenjohtajaksi ja Harold B. Lee sen ensimmäiseksi toiminnanjohtajaksi.

Se ei ollut mikään tavanomainen hanke. Vaikka Herra oli kutsunut sen johtoon merkittäviä ihmisiä, presidentti J. Reuben Clark teki selväksi, että ”[huoltotyö]koneiston perustaminen on tulosta ilmoituksesta, jonka Pyhä Henki antoi presidentti Grantille, ja sitä on viety eteenpäin siitä asti samankaltaisin ilmoituksin, joita siitä vastuussa olevat johtavat veljet ovat saaneet”².

Kirkon johtohenkilöiden sitoumus lievittää inhimillistä kärsimystä on ollut yhtä varmaa kuin peruuttamatontakin. Presidentti Grant halusi ”järjestelmän, joka ulottuisi – – pitämään huolta

ihmisistä riippumatta kustannuksista”. Hän sanoi olevansa jopa valmis ”sulkemaan seminaarit, lakkauttamaan lähetystyön joksikin aikaa tai jopa sulkemaan tempelit, mutta he eivät antaisi ihmisten nähdä nälkää”³.

Olin presidentti Gordon B. Hinckleyn seurassa Managuassa Nicaraguassa, kun hän puhui 1 300 kirkon jäsenelle, jotka olivat selviytyneet hengissä tuhoisasta hurrikaanista sen surmatessa yli 11 000 ihmistä. ”Niin kauan kuin kirkolla on voimavaroja”, hän sanoi heille, ”emme anna teidän nähdä nälkää tai olla vailla vaatteita tai suojaa. Teemme kaiken voitavamme auttaaksemme tavalla, jolla Herra on suunnitellut sen tehtäväksi.”⁴

Yksi tämän innoitetun evankeliumikeskeisen pyrkimyksen tunnusomaisista piirteistä on se, että se korostaa henkilökohtaista vastuuta ja omavaraisuutta. Presidentti Marion G. Romney selitti: ”Hyvää tarkoittavat ihmiset ovat laatineet monenlaisia ohjelmia puutteenalaisten auttamiseksi. Mutta monilla näistä ohjelmista on lyhytnäköinen tavoite ’auttaa ihmisiä’ sen sijaan että ’ihmisiä autettaisiin auttamaan itseään.’”⁵

Omavaraisuus on tulosta kaukonäköisestä elämäntavasta ja itsekurin harjoittamisesta raha-asioissa. Alusta asti kirkko on opettanut, että perheiden – siinä määrin kuin kykenevät – on tarpeen ottaa vastuu omasta ajallisesta hyvinvoinnistaan. Jokaisen sukupolven on itse opittava omavaraisuuden perusperiaatteet: välttää velkaa, noudata tarkan taloudenpidon periaatteita, valmistaudu ahdingon aikoihin, kuuntele ja noudata elävien profeettojen sanoja, totuttaudu erottamaan tarpeet haluista ja sitten elä sen mukaisesti.

Se tarkoitus ja ne lupaukset ja periaatteet, jotka vahvistavat työmme huolehtia köyhistä ja tarvitsevista, ulottuvat kauas yli kuolevaisuuden

rajojen. Tätä pyhää työtä ei tehdä vain niiden hyväksi ja siunaukseksi, jotka kärsivät tai ovat puutteenalaisia. Me Jumalan pojat ja tyttäret emme voi periä iankaikkista elämää täydessä määrin, ellemmme panosta täysin toistamme huolehtimiseen ollessamme täällä maan päällä. Juuri uhraamalla aikaamme ja antamalla omastamme muille hyvää hyvyttämme me opimme uhraamisen ja pyhittämisen selestisiä periaatteita.⁶

Suuri kuningas Benjamin opetti, että yksi niistä syistä, miksi me annamme omaisuudestamme köyhille ja autamme heitä, on se, että me voisimme säilyttää syntiemme anteeksiannon päivästä toiseen ja vaeltaa syyttöminä Jumalan edessä.⁷

Maaailman perustamisesta asti vanhurskaiden yhteiskuntien kangas on aina kudottu lähimmäisenrakkauden kultaisista langoista. Me kaipaamme rauhallista maailmaa ja vauraita yhteisöjä. Me pyydämme rukouksissamme ystävällisiä ja hyveellisiä yhteiskuntia, joissa jumalattomuus hylätään ja joissa vallitsee hyvyys ja oikeus. Vaikka rakentaisimme kuinka monta tempeliä, vaikka jäsenistömme kasvaisi kuinka suureksi, vaikka meihin suhtauduttaisiin maailman silmissä kuinka myönteisesti, niin jos epäonnistumme tässä suuressa ydinkäskyssä auttaa heikkoja, nostaa hervonneita käsiä ja vahvistaa voimattomia polvia⁸, tai jos

käännämmme sydämemme pois kärsivistä ja murehtivista, olemme tuomion alaisia emmekä voi olla Herran mielen mukaisia⁹, ja sydämemme riemukas toive jää ikuisesti saavuttamatta.

Eri puolilla maailmaa lähes 28 000 piispaa etsii köyhiä huolehtiakseen heidän tarpeistaan. Jokaista piispaa auttaa seurakuntaneuvosto, joka koostuu pappeusjohtajista ja apujärjestöjen johtohenkilöistä, joihin kuuluu tehtävälleen omistautunut Apuyhdistyksen johtaja. He voivat ”kiiruhtaa muukalaisen avuksi, valella öljyä ja viiniä ahdingossa olevan haavoitettuun sydämeen – – [sekä] kuivata orvon kyynelät ja ilahduttaa lesken sydäntä”¹⁰.

Lähimmäisten rakastamisen ja heistä huolehtimisen opit sekä niihin liittyvä jumalallinen henki vaikuttavat myönteisesti kirkon jäsenten ja johtohenkilöiden sydämeen kautta maailman ja ohjaavat heitä.

Eräs pappeusjohtaja Etelä-Amerikassa kantoi huolta pienen vaaransa jäsenten nälästä ja puutteesta. Koska hän ei halunnut lasten kärsivän nälkää, hän etsi tyhjän maapalstan ja organisoi pappeusveljet muokkamaan ja kylvämään sen. He löysivät vanhan hevosen, valjastivat sen alkeellisen auran eteen ja alkoivat kyntää maata. Mutta ennen kuin he saivat työn valmiiksi, tapahtui murheellinen käänne ja vanha hevonen kuoli.

Sen sijaan että olisivat antaneet

veljiensä ja sisariensa kärsiä nälkää, pappeusveljet kiinnittivät vanhan auran omaan selkäänsä ja kiskoivat sitä kovaa maaperää kyntäen. He ottivat kirjaimellisesti kantaakseen veljiensä ja sisariensa kärsimyksen ja kuormien ikeen.¹¹

Tapaus oman sukuni historiasta on esimerkki sitoutumisesta puutteenalaisista huolehtimiseen. Monet ovat kuulleet Willien ja Martinin käsikärrykomppanioista ja siitä, kuinka monet näistä uskollisista pioneereista kärsivät ja kuolivat talvipakkasissa ja vaikeissa oloissa matkallaan länteen. Robert Taylor Burton, isoisäni isoisä, oli yksi niistä, joita Brigham Young pyysi lähtemään ratsain pelastamaan noita rakkaita, epätoivoisia pyhiä.

Isoisäni isoisä kirjoitti tuosta ajasta päiväkirjaansa: ”Syvää hankea [ja] erittäin kylmää. – – Niin kylmää, ettemme kyenneet liikkumaan. – – Lämpömittarissa 24 pakkasastetta – –; niin kylmää, etteivät ihmiset päässeet eteenpäin.”¹²

St. Catherine, Jamaika

Ansaan jääneille pyhille vietiin tarvikkeita hengentimeksi, mutta ”huolimatta kaikesta mitä [pelastajat] kykenivät tekemään, monet laskettiin lepoon tienvarteen”.¹³

Kun pelastetut pyhät kulkivat Echokanjonin osuutta taipaleesta, muutamia vankkureita ohjattiin tien laitaan, että voitiin auttaa tyttövauvan synnytyksessä. Robert huomasi, ettei nuorella äidillä ollut tarpeeksi vaatetta pitääkseen vastasyntyntä vauvaansa lämpimänä. Jäätävän kylmästä säästä huolimatta hän ”riisui oman kotikutoisen paitansa ja antoi sen äidille, jotta tämä voisi [kietoa] sen vauvan ympärille”.¹⁴ Lapsi sai nimen Echo – Echo Squires – muistoksi tuosta paikasta ja syntymänsä olosuhteista.

Myöhemmin vuosinaan Robert sai kutsun kirkon johtavaan piispakuntaan, jossa hän palveli yli kolme vuosikymmentä. 86-vuotiaana Robert Taylor Burton sairastui. Hän kokosi perheensä vuoteensa viereen antaakseen heille viimeisen siunauksensa. Hänen viimeisimpien sanojensa joukossa oli tämä yksinkertainen mutta hyvin syvälinen neuvo: ”Olkaa ystävällisiä köyhille.”¹⁵

Veljet ja sisaret, me kunnioitamme niitä innovatiivisia jättäjäisiä, jotka Herra kutsui järjestämään ja johtamaan organisoitua ohjelmaa kirkkonsa apua tarvitsevien jäsenten hyväksi.

Me kunnioitamme niitä, jotka meidän aikanamme auttavat lukemattomin ja usein vähäeleisin tavoin olemalla ystävällisiä köyhille, ruokkimalla nälkäisiä, vaatettamalla alastomia, hoitamalla sairaita ja käymällä vangittujen luona.

Tämä on sitä pyhää työtä, jota Vapahtaja odottaa opetuslapsiltaan. Se on työtä, jota Hän rakasti kulkiessaan maan päällä. Tiedän, että se on työtä, jota näkisimme Hänen tekävän, jos Hän olisi täällä keskuudessamme tänä päivänä.¹⁶

Ihmiskunnan hengelliselle ja ajalliselle pelastamiselle omistautunut järjestelmä sai vaatimattoman alkunsa 75 vuotta sitten. Sen jälkeen se on kohentanut ja siunannut kymmenien miljoonien ihmisten elämää kautta maailman. Profeetallinen huoltotyösuunnitelma ei ole pelkästään kiinnostava alaviite kirkon historiassa. Periaatteet, joihin se perustuu, määrittelevät sen, keitä me olemme kansana. Se on Vapahtajamme ja Esikuvamme Jeesuksen Kristuksen opetuslapsena olemisemme ydin.

Työ, jota teemme, kun huolehdimme toisistamme ja olemme ystävällisiä köyhille, on pyhittävää työtä, Isän käskyn mukaista työtä ja jumalallisesti suunniteltua Hänen lastensa siunaukseksi, kehitykseksi ja korotukseksi. Noudattakaamme neuvoa, jonka

Vapahtaja antoi tietyille lainopettajalle vertauksessa laupiaasta samarialaisesta: ”Mene ja tee sinä samoin.”¹⁷ Tästä todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, toim. Clare Middlemiss, 1955, s. 189.
2. J. Reuben Clark jr., ”Testimony of Divine Origin of Welfare Plan”, *Church News*, 8. elokuuta 1951, s. 15; ks. myös Glen L. Rudd, *Pure Religion*, 1995, s. 47.
3. *Pure Religion*, s. 34.
4. Julkaisussa ”President Hinckley Visits Hurricane Mitch Victims and Mid-Atlantic United States”, *Ensign*, helmikuu 1999, s. 74.
5. Ks. Marion G. Romney, ”Omavaraisuuden selestinen luonne”, *Liahona*, maaliskuu 2009, s. 15.
6. Ks. OL 104:15–18; ks. myös OL 105:2–3.
7. Ks. Moosia 4:26–27.
8. Ks. OL 81:5; ks. myös Matt. 22:36–40.
9. Ks. OL 104:18.
10. Joseph Smith, julkaisussa *History of the Church*, osa 4, s. 567–568.
11. Haastattelusta huoltotyöosaston aiemman toiminnanjohtajan Harold C. Brownin kanssa.
12. Robert T. Burtonin päiväkirja, 2.–6. marraskuuta 1856, kirkon historian kirjasto.
13. Robert Taylor Burton, julkaisussa Janet Burton Seegmiller, ”Be Kind to the Poor”: *The Life Story of Robert Taylor Burton*, 1988, s. 164.
14. Lenore Gunderson, julkaisussa Jolene S. Allphin, *Tell My Story, Too*, tellmystorytoo.com/art_imagepages/image43.html.
15. Robert Taylor Burton, julkaisussa ”Be Kind to the Poor”, s. 416.
16. Ks. Dieter F. Uchtdorf, ”Te olette minun käteni”, *Liahona*, toukokuu 2010, s. 68–70, 75.
17. Luuk. 10:37.